

**Христос като празникът на шатрите и като Духът,
Който се излива от вярващите като реки на жива вода**

Пасажи от Писанията: Йн. 7:2, 37-39; Лев. 23:39-43

I. Можем да се наслаждаваме на Христос като празника на шатрите—Йн. 7:2; Лев. 23:39-43:

- А. Празникът на Пасхата символизира Христос като началото на Божието юридическо изкупление, а празникът на шатрите символизира Христос като завършеността на Божието пълно органично спасение—Йн. 6:4; 7:2; Лев. 23:5, 34.
- Б. Бог отреди празнуването на празника на шатрите, за да могат израилтяните да си спомнят за своите предци, които бяха живели в шатри (скинии) по време на скитането си в пустинята; думата *шатри* в този празник загатва за мисълта на възпоменание—Втзк. 16:13-15.
- В. Събирането на израилтяните на този празник, на който те се покланяха на Бога и се наслаждаваха на своята продукция от добрата земя, е една истинска картина на смесването.
- Г. Реалността на празника на шатрите е времето на наслаждение, в което си спомняме за това как сме преживявали Бога и как Бог е живял в нас.
- Д. Днес нашето наслаждение на Христос като празника на шатрите по време на нашите корпоративни събрания за смесване, на които се наслаждаваме на Христовите богатства като продукцията на добрата земя, ни напомня, че продължаваме да се намираме в пустинята и че се нуждаем да влезем в почивката на Новия Ерусалим, който е вечната скиния—Откр. 21:2-3.
- Е. Това, че Новият Ерусалим е наречен Божията скиния, е за да могат победителите в първия етап на Новия Ерусалим да си спомнят как са живели в шатри, като чужденци и пришълци на земята, търсещи вечната скиния, построения от Бога град, взаимното жилище на Бога и човека—Евр. 11:9-10, 13:
 - 1. Ако искаме да ходим в стъпките на Авраамовата вяра, трябва да живеем живота на олтара и на шатъра и да приемаме Христос като наш живот, а църквата като наше живеене—Римл. 4:12; Евр. 11:9; Бит. 12:7-8; 13:3-4, 18:
 - а. Издигането на олтар означава, че нашият живот е за Бога, че Бог е нашият живот и че Той е смисълът на нашия живот—Изм. 40:6, 29; Пс. 43:4а; Лев. 1:3, 9.
 - б. С живеенето си в шатра Авраам свидетелстваше, че не принадлежи на света, а живее живот на пришълец на земята; издигането на шатра е едно изражение, едно заявление, че ние не принадлежим на този свят, че принадлежим на друго отечество—Евр. 11:9-10, 15-16.
 - 2. Ние сме истинските потомци на Авраам (Гал. 3:7) и затова трябва да живеем като пътници на тази земя, които се движат и издигат шатрата си, както правеше Авраам (Евр. 11:9, 13; 1 Петр. 2:11).
 - 3. След като Авраам издигна първия си олтар (Бит. 12:7), той издигна втория си олтар между Ветил и Гай, които се намират в контраст помежду си (8-ми стих):
 - а. *Ветил* означава „дом на Бога“, а *Гай* означава „купчина развалини“
 - б. В очите на призованите само Ветил, църковният живот, си заслужава; всичко останало е купчина развалини.
 - 4. Авраам си имаше своите падения и при него се наблюдаваше напускането на олтара и шатрата; при него също така се наблюдаваше възстановяване, а възстановяването е свързано със завръщане към олтара и към шатрата с призоваване на Господното име—стих. 9-10; 13:3-4; Римл. 10:12-13; 12:1-2.
 - 5. В крайна сметка в Хеврон Авраамовата шатра се превърна в място, където той имаше общение с Бога и където Бог можеше да общува с него—Бит. 13:18.

6. Шатрата на Авраам и издигнатият от него олтар бяха предизображение на скинията на свителството с олтара, издигнат от израилтяните—Исх. 38:21.
7. Авраам, който беше чужденец и пришълец, с нетърпение „очакваше града, който има вечни основи, чийто Архитект и Строител е Бог“—Евр. 11:9-10, 12-16.
8. Авраамовата шатра беше една миниатюра на Новия Ерусалим, който е окончателната шатра, окончателната скиния на Бога—Бит. 9:26-27; 12:8; 13:3; 18:1; Откр. 21:2-3.
9. Живеейки в „шатрата“ на църковния живот, ние очакваме нейната окончателна завършеност—окончателния „шатър за срещане“, Новия Ерусалим—1 Тим. 3:15; Лев. 1:1; Евр. 11:10.

Ж. Празникът на шатрите е наслаждението на Новия Ерусалим, който ще получи своята завършеност първо, за да бъде първите плодове в хилядогодишното царство като награда за победителите, и в крайна сметка, за да бъде в новото небе и новата земя като пълното наслаждение на Божието пълно спасение за всички усъвършенствани вярващи.

II. Чрез и във Своето възкресение Христос, в качеството Си на последния Адам, стана животворящият Дух, за да вложи живот в Своите вярващи и да влезе в тях, за да се излива от тях като реки от жива вода—Йн. 7:37-39; Откр. 21:6; 22:17:

- А. Животворящият Дух е завършеният Дух, завършеността на преминалия през процес и завършен Триединен Бог—2 Кор. 3:17-18; Гал. 3:14; Фил. 1:19:
 1. Завършеният Дух е Триединният Бог след преминаването Си през процеса на възплъщение, човешки живот, разпятие и възкресение—Йн. 7:39:
 - а. Процесът, през който Триединният Бог премина, за да стане Духът, е нещо, свързано с икономиката, а не със същността—1:14; Евр. 9:14; 1 Кор. 15:45Б.
 - б. Думите *преминал през процес* се отнасят за стъпките, през които Триединният Бог премина в божествената икономика; думата *завършен* показва, че процесът е завършен; а терминът *завършеният Дух* загатва за това, че Божият Дух е преминал през процес и се е превърнал в завършеният Дух—Йн. 7:39.
 2. Преди Господ Исус да бъде разпънат и да възкръсне, завършеният Дух „още не бе“—39-ти стих:
 - а. Божият Дух беше налице още от самото начало (Бит. 1:2), но Духът, като „Христовият Дух“ (Римл. 8:9), като „Духът на Исус Христос“ (Фил. 1:19), „още не бе“ по времето на Йоан 7:39, защото Господ Исус още не се беше прославил.
 - б. Господ Исус се прослави, когато възкръсна, и чрез това прославяне Божият Дух стана Духът на възплътения, разпънат и възкръснал Исус Христос—Лк. 24:26; Фил. 1:19.
 - в. Последният Адам, Който беше Христос в плътта, стана животворящият Дух във възкресение; оттогава насам Духът на Исус Христос съдържа божествените и човешки елементи, включващи реалността на възплъщението, разпятието и възкресението на Христос—1 Кор. 15:45Б; Деян. 16:7; Римл. 8:9.
 3. Във възкресението Синът вдъхна завършения Дух в учениците като святия дъх—Йн. 20:22:
 - а. Евангелието от Йоан разкрива, че Христос стана плът, за да бъде Божият Агнец, и че във възкресението Той стана животворящият Дух; затова в Своето възкресение Той вдъхна Себе Си в учениците като завършения Дух—1:29; 20:22.
 - б. Той беше вдъхнат в учениците като Духът; бидейки Духът, Той може да живее в учениците и да им помогне да живеят чрез Него и с Него, и може да пребъдва в тях и да им помага да пребъдват в Него—22-ри стих; 14:19-20; 15:4-5.
 - в. Христос, Който вдъхна Себе Си в учениците, е животворящият Дух—1 Кор. 15:45Б.
- Б. Животворящият Дух е съставният Дух, типизиран от съставното миро за помазване с неговите съставки—Исх. 30:23-25; 1 Йн. 2:20, 27:
 1. Дървеното масло символизира Божия Дух с божествеността.

2. Смирната символизира скъпоценната смърт на Христос.
 3. Канелата символизира сладостта и ефективността на Христовата смърт.
 4. Благоуханната тръстика символизира скъпоценното възкресение на Христос.
 5. Касията символизира отблъскващата сила на Христовото възкресение.
- В. Животворящият Дух е Господ Духът, пневматичният Христос, за метаболитното преобразяване на вярващите и за растежа и изграждането на Тялото Христово—2 Кор. 3:17-18; 1 Кор. 3:6, 9Б, 12А; Еф. 4:16Б.
- Г. Нормалният християнски живот зависи от нашето познаване и преживяване на Духа; ако Христос не беше животворящият Дух, ние нямаше да можем да преживяваме нищо от Бога в Неговата икономика—1 Йн. 5:6; Йн. 16:13; 1 Кор. 15:45Б; 2:10; 6:17.